

Publicerad 2020-05-22 07:59 av Mia Popiana

Tillägnad en vän som inte ville mer

Sista ordet

Regnet faller ner

Hon är på väg nånstans

Dit där lyckan en gång fanns

Men tåget är försenat

Hon minns rosetter i sitt hår

Och mammas löftesrika famn

Ibland har längtan inget namn

Och en dröm är inte nog

Inga svar i hennes bok

Hon har gett allting hon har

Inget mer att lämna kvar

Så var är det jävla tåget?

Visslan skär i mörkret

En sång om ensamhet och smärta

En sång för den med brustet hjärta

Den får alltid sista ordet

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mia Popiana med Poeter.se id #44034 innehar upphovsrätten